

xuống xóm, chán uống huyết-ky cũng chưa muộn. Lời nói của tham vụ Đoàn Minh còn vắng vắng bên tai. Ông đại sứ có mặt hay vắng mặt là việc không liên quan đến Văn Bình vì công tác của chàng hoàn toàn có tính cách bí mật tuyệt đối, ông Tổng trưởng Ngoại giao cũng không biết, huống hồ ông đại sứ.

Chàng lại biết chắc là tòa soạn Buổi Trưa không khi nào liên lạc với ông đại sứ để xin phỏng vấn. Trước khi chàng rời Sài Gòn, ông Hoàng đã dặn .

— Như thường lệ, giữa tôi và anh vẫn có thể thức liên lạc đặc biệt. Nếu vì lẽ nào đó, tôi không liên lạc được với anh bằng điện đài, hoặc qua nhân viên sở tại của Sở, tôi sẽ dùng nhân viên sứ quán. Nếu bất cứ nhân viên sứ quán nào dùng những tiếng « sáng mai, 10 giờ », có nghĩa là tôi đã có mặt tại chỗ.

Nghĩa là ông tổng giám đốc đã có mặt tại Vạn tượng. Ông Hoàng cất công lên vương quốc khi họ có gày này làm gì ? Văn Bình mỉm cười.

5 phút sau, chàng lại gọi xe xuống Đồng Pha lan.

Lần này, chàng chọn một hộp đêm nên thơ khuất trong hẻm gỗ ghề bên những bụi chuối đại um tùm. Chàng không nhìn bằng hiệu, phần vì bằng hiệu nhỏ xíu, đèn bên ngoài lại lờ mờ như dọa tất. phần khác vì hộp đêm ở Đồng Pha lan đều na ná như nhau, bằng hiệu không quan trọng bằng thực chất bên trong.

Và Văn Bình đã không thất vọng.

Hầu hết chiều dài viên đèn là dầm lai cao lớn, diện mạo đẹp đẽ, núi của tròn trịa, phục sức cũn cũn và trang điểm thượng lưu. Hộp đêm này thuộc vào loại dài các, dành riêng cho những người kiến

tiền như nước và tiêu tiền cũng như nước.

Thấy chàng ném vào cái đĩa vàng 18 ca-ra 10 tờ năm trăm để trả tiền chai huyết-ky, cô gái giữ kết liễu mắt đưa tình :

— Những 5 ngàn... anh cho nhiều quá.

Văn Bình mỉm cười :

— Đùng ra phải trả bao nhiêu ?

— Ba ngàn.

—Ồ, như vậy 5 ngàn còn ít. Tặng thêm 5 ngàn nữa cho đủ 10. Bao giờ em hết giờ ?

Cô gái xua tay :

— Cảm ơn anh. 5 ngàn em cũng từ chối huống hồ là 10. Đây này, em trả lại anh 7 ngàn. Trả thừa cho chủ vô ích vì nó giàu nứt đố đổ vách. Anh cất đi để dùng vào việc khác.

Văn Bình nhún vai :

— Biểu riêng em để đi tắc xi.

— Nếu cho em để đi tắc xi thì là quá nhiều. Cuộc xe từ Đồng Pha lan về nhà em ở Chợ Chiều chỉ phải trả một trăm bạc mà thôi. Và lại, em có xe hơi riêng.

— Em lười thôi quá. Nếu em không đi tắc xi thì dùng 7 ngàn để tiêu vặt.

— Thiên hạ đã đặt tên em là là « nữ hoàng tiêu vặt » vì có tiền trong tay em phá mỗi ngày hàng mấy trăm ngàn. Bao nhiêu đối với em cũng còn ít. Với 7 ngàn của anh, em chỉ dùng được một phút mà thôi.

— Anh sẽ đưa gấp mười, và nếu em đồng ý anh sẽ đưa gấp trăm nữa.

—Ồ, anh định mua em ư ?

— Đâu dám. Riêng cái cười của em cũng đáng

giá ngàn vàng.

— Em hiểu không cho anh đấy, Anh ơi, có người bỏ ra bạc triệu để mua cái cười của em mà không được. Còn anh, em tin là anh còn muốn mua những cái hơn nụ cười một bức nữa. Em biết là anh không giàu bằng người ta nên không đặt điều kiện nặng nề.

— Xin em cho biết điều kiện ?

— Yêu cầu anh nghe rõ câu hỏi của em, Anh có hẹn với Hồ Ngọc tại đây phải không ?

Văn Bình gật đầu.

Nếu ai nhìn kỹ sẽ thấy da mặt chàng hơi tái. Đúng, Hồ Ngọc dặn chàng đến vườn hoa biết nói sang trọng này, song hẳn không cho chàng biết kẻ tiếp xúc lại là một kỳ quan trọng rừng rậm sắc.

Một thoáng sau, Văn Bình trở lại bình tĩnh — sự bình tĩnh ghé góm cố hữu — và hỏi bằng giọng thân mật :

— Tên em là gì ?

Cô gái lim dim cặp mắt lá rậm tình tứ :

— Anh hỏi tên em vô ích. Vì em có rất nhiều tên. Làm việc tại xóm ăn chơi, chẳng ai đại gì mang tên thật. Anh cũng vậy, em tin rằng anh đã cần thận cất tên cùng cơm ở nhà,

— Tên hiện tại của em là gì ?

— Đêm nay, em lấy tên Lan. Margot Lan. Em là đầm lai, anh quên rồi ư ? Đầm lai china hiệu, cha Pháp, mẹ Việt, sống lâu năm ở Lào. Và lại, anh không nên biết tên em thì hơn.

— Em là nhân viên của Hồ Ngọc ?

— Không đúng. Em là nhân viên của Đồng Pha lan thì đúng với sự thật hơn. Người ngoại quốc ở

Vạn tượng có việc kín đáo thường chọn nhà hàng này làm nơi gặp gỡ, điều đình. Hồ Ngọc trả cho em 500 đô-la, dặn chờ anh và nói với anh rằng lát nữa họ đến.

— Lát nữa là mấy giờ ?

— Độ một giờ nữa.

— Họ là ai ?

— Em không biết. Nếu biết em cũng giả vờ như không biết. Ở khu dã lạc này, kẻ biết nhiều thường yêu mạng, anh ạ. Em thích sống như điên, em chẳng đại gì hở miệng để bị quăng xuống sông Cửu long. Đạo này, nước dâng cao, hễ rớt xuống là mất xác.

— Anh chờ họ ở đây ?

— Tại đây. Phía sau có nhiều phòng riêng cho khách thuê giờ. Em đã lấy sẵn phòng cho anh. Thuê trọn đêm nay.

— Trời ơi, ở đó một mình thì buồn chết.

— Chỉ có một giờ đồng hồ thôi mà...

— Em quên rằng một giờ có 60 phút; một phút có 60 giây, mỗi giây tương tự đối với anh là một thế kỷ, anh không thể nào đổ mắt chờ mong suốt 3.600 thế kỷ được.

— Gớm, nghe anh nói, em cứ tưởng anh là nhà văn.

— Đích thị. Nghề anh là thông tin viên báo chí.

— Thảo nào anh nói ngọt như đường Cuba.

— Cũng chưa ngọt bằng giọng nói của em.

— Anh làm em thẹn chín mặt. Em xấu lắm, anh ạ. Xấu nhất xóm Đồng Pha lan đấy.

— Dưới mắt anh, em lại là hoa hậu thế giới trọn đời. Giá hoa hậu thế giới đừng bắt kẻ bạc

phước này chờ đợi 3.600 thế kỷ thì vạn hạnh biết bao...

— Vâng, em xin sẵn lòng. Nhưng anh không được giữ em ở lại lâu đâu. Mụ chủ không bằng lòng. Xin anh nhớ rằng em không giống người khác. Em chưa từng vào phòng với khách, đầu trả em một triệu kíp.

— Anh xin trả em một triệu cái hôn.

Cô gái vươn eo rời quây kết, chia tay cho Văn Bình nắm. Bàn tay búp măng của nàng mát rori và say sưa như ly huyết-ky pha đá vụn uống giữa trưa hè nóng bức.

Nàng xô màn cửa, dẫn chàng vào một danh lang hẹp, đèn thấp lơ mờ huyền ảo.

Từ phía hoàn toàn vắng vẻ. Margot Lan đi một bên, mông nàng đụng vào tay chàng. Bối hời, chàng ôm chầm lấy nàng, tìm đôi môi chín mọng. Nàng đẩy ra nhẹ nhẹ :

— Anh tham lam kinh khủng. Trong vòng một phút nữa, anh sẽ được tự do, em không giấu cấm anh đâu.

Văn Bình đặt tay lên ngực nàng :

— Hừ, linh tính anh rất bén nhạy. Anh có linh tính là thời giờ rất gấp rút. Anh cần phải hôn em ngay bây giờ, nếu không..

Cửa phòng được mở hé. Margot Lan nhường cho Văn Bình vào trước.

Quả thật, linh tính của chàng rất bén nhạy. Chàng vừa thò cổ vào phòng thì một ngọn roi da không biết từ đâu giáng xuống làm chàng tối tăm mặt mũi.

— Tuy ngọn roi quá mạnh, Văn Bình vẫn không

hị bất tỉnh. Chàng còn có thể xuống tấn, phóng ra ngọn átêmi phản công.

Song le, chàng ảm thấy nên ngã lăn xuống sàn nhà và thiếp đi một lát. Nghĩ vậy, chàng khuyu chân, loạng choạng một giây rồi nằm sòng soài trên tấm thảm cói màu đỏ tươi, hai mắt nhắm nghiền.

Đèn trong phòng bật sáng như ban ngày,

★

Trong phòng giấy của đại tá Trần Chương, tại tòa đại sứ Bắc Việt, đèn điện cũng sáng như ban ngày.

Ánh đèn rực rỡ nhảy múa trên nòng súng Tokarev bóng loáng trên tay đại úy Phạm Nghị.

— Giờ tay lên... giờ tay lên, còn khệnh khạng gì nữa.

Một trong những mảnh khoẻ đoạt súng cổ hữu của Trần Chương là giả vờ khệnh khạng để ước lượng vị trí của đối phương. Cũng là nhân viên tình báo cao cấp, từng tốt nghiệp nhiều khóa huấn luyện đặc biệt của Smerch về phương pháp phản công, nên Phạm Nghị đã đoán trước những động tác xảo quyệt của Trần Chương.

Giọng dăm dắn, Phạm Nghị nói tiếp :

— Đồng chí đại sứ đã giờ tay rồi, bây giờ đến lượt đồng chí tùy viên quân sự. Đồ khốn nạn... đây là lần cuối cùng mà các anh được tôi gọi là đồng chí.

Lê vầu Hiến cố giữ nét mặt thần thien .

— Phạm Nghị, anh làm gì thế ? Chúng ta đều là đồng chí... Anh điên rồi ư ?

Phạm Nghị cười nửa miệng :

— Diên ? Có lẽ tôi vừa mắc bệnh diên... Anh Hiến ơi, từ trước đến nay, tôi vẫn dùng tiếng công cung kính đối với anh, vì chưa biết anh là kẻ lòng lang dạ thú, Tôi hy sinh thân thể không phải để được đối xử tâng tận lương tâm như ngày hôm nay...

Trần Chương cướp lời, giọng khô khan :

— Phạm Nghị, anh là nhân viên thuộc cấp. Dầu sao tôi là đại tá còn ông Lê Văn Hiến là đại sứ. Anh nên giữ gìn lời ăn tiếng nói.

Phạm Nghị xoạc chân trong cử chỉ thách thức :

— Từ nhiều tuần nay tôi luôn luôn giữ gìn lời ăn tiếng nói, luôn luôn tôn trọng tôn ti trật tự, nhưng bây giờ thì hết rồi... Chức vụ đại tá và đại sứ của bọn anh lớn thật song chưa lớn bằng tính mạng của tôi. Các anh dùng tôi như mùi chanh, vắt kiệt nước thì vứt vào xọt rác. Miễn cưỡng tôi phải tự vệ... tôi phải giết các anh.

Trần Chương tiến lên một bước :

— Yêu cầu anh bình tĩnh lại. Chúng tôi không hề nghĩ đến việc hại anh. Chẳng qua anh hiền lành.

Giọng Phạm Nghị trở nên gay gắt :

— Hiền lành ư ? Bọn anh hiền lành tôi thì đúng hơn. Bọn anh tưởng tôi là hòn bột, muốn nặn thành hình thù nào cũng được. Làm to rồi, tôi núp nghe bên ngoài nên đã hiểu rõ từ đầu đến cuối. Anh đừng nhiều lời vô ích, khẩu súng này đã nạp đạn sẵn sàng, và tôi sẵn sàng bắn vào tim anh.

Tuy nhiên, trước khi hạ thủ, tôi cần nói một đôi lời cho bọn anh khỏi ảm ức khi xuống chầu

Diêm chúa : lát nữa đây, tôi sẽ lái xe đến sứ quán Nam Việt, tường thuật lại âm mưu của các anh.

— Hừ, họ sẽ giết anh như giết con kiến.

— Anh lại làm to lớn nữa, hoặc giả anh cố tình làm to để phỉnh phờ tôi như đã phỉnh phờ từ bao lâu nay. Một trong các nhiệm vụ nòng cốt của phần gián Nam Việt ở Vạn tượng là thâm nhập tòa đại sứ để lôi kéo nhân viên. Họ sẽ trả thật nhiều tiền cho ai theo họ, và cung cấp cho họ những tin tức bí mật.

Về phần tôi, tôi có thể cho họ biết nhiều bí mật động trời. Họ sẽ cấp cho tôi một số thông hành mang tên giả, và tôi sẽ bay vù sang Âu châu lập lại cuộc đời.

Lê Văn Hiến hạ một tay xuống :

— Anh Phạm Nghị, tôi với anh không xa lạ gì nhau... Anh đừng nên nóng nảy...

Phạm Nghị bóp cò. Đoàn, viên đạn bay vèo qua tại Lê Văn Hiến, Giọng nói của Phạm Nghị rít lên :

— Không được buông tay. Đây là phát đạn cảnh cáo. Lần sau tôi sẽ bắn vào bụng,

Tuy vậy, Phạm Nghị không bao giờ có cơ hội bắn phát thứ hai nữa. Vì đại tá Trần Chương đã lợi dụng những phút đối thoại với Phạm Nghị để thu ngắn khoảng cách. Đến khi lọt vào tầm độ: cuộc của hắn Trần Chương mới phóng chân ra, phần công nhanh như điện xẹt.

Ngọn cườc trúng cổ tay Phạm Nghị, khẩu Tokarev ngoan ngoãn rơi xuống nền nhà.

Thế là hết.

Trần Chương tiến lên, quạt bàn tay rần rần như đá vào mặt Phạm Nghị. Mất súng. Phạm Nghị đã mất luôn yếu tố chiến thắng. Song hắn vẫn chưa chịu mất tin tưởng. Có lẽ vì hắn cảm thấy đủ sức chống trả những miếng đòn vũ bão của Trần Chương. Nhưng cũng có lẽ vì hắn đã đến đường cùng, đánh đỡ thực mạng để tìm huyết lộ.

Hắn nghiêng đầu tránh đòn rồi nhảy téo sang bên phải. Bình hoa hồng cầm nhưng chỉ cách Phạm Nghị một xải tay.

Bình hoa này bằng pha lê, gởi mua tận Tiệp Khắc. Không còn khẩu Tokarev dững mãnh, Phạm Nghị sẽ dùng bình hoa làm khí giới. Nhanh như cắt, hắn vớ lấy bình hoa, hất những bông hồng mỏng mỏng xuống đất, nước bắn tung tóe, rồi lùi dần, lùi dần.

Đại tá Trần Chương bật lên chuỗi cười khảnh khảnh.

Bàn tay chuỗi mẩn xòe ra, Trần Chương lừ lừ rượt theo. Phạm Nghị xoay nửa vòng, giáng bình pha lê xuống. Thế võ này có thể triệt hạ nhiều võ sư nhũ đạo lãnh nghề.

Nhưng Trần Chương lại là tinh hoa đáng gờm của võ lâm quốc tế nên bình hoa lao vào khoảng không. Trần Chương tung bàn chân trái ra. Phạm Nghị ngã nhào xuống đất.

Trần Chương đã nhảy tới, ngón tay chĩa tua tua, hạ độc thủ. Bị đánh vào tử huyết trên mặt. Phạm Nghị chỉ kêu được một tiếng á ngắn ngủi rồi nằm thẳng đơ trên tấm thảm đắt tiền.

Trần Chương xoa tay nói với đại sứ Lê Văn Hiến:

— Thế là xong. Bây giờ tôi đi gặp họ. Đồng chí hãy tin ở tôi. Nhất định chúng ta sẽ thành công.

Về mặt tư lự, như từ nãy đến giờ chưa có chuyện quan trọng xảy ra. Lê Văn Hiến mở cửa sổ nhìn xuống vườn. Tuy trời tối, hắn vẫn nhìn thấy những bông hồng và thược dược khoe sắc trên luống đất mới sỏi. Mùi hoa thơm nhẹ theo gió bay lên.

Hắn đứng thẳng như pho tượng, không quay lưng lại để thấy đại tá Trần Chương nhanh nhẹn bước ra ngoài, và cũng không nghe tiếng giày quen thuộc im dần trong bóng đêm mù mịt.

★

Trần Chương thu ngọn roi da lại, tay chống nạnh, thản nhiên nhìn người đàn ông vạm vỡ, khuôn mặt cương nghị nhưng đa tình lạ lùng, đang oằn oại trên nền nhà.

Người đàn ông bị đánh ngất này là Văn Bình, tức Z. 28 của sở Mật vụ Saigon.

Hơn ai hết, Trần Chương đã biết đối thủ là Văn Bình, kẻ mà các cơ quan gián điệp cộng sản thi đua hạ sát cho bằng được. Nếu cần hạ sát, hắn chỉ phải cúi xuống, phóng atemi vào tử huyết. Ngón tay được tập luyện công phu của hắn đủ sức chế ngự được con sư tử dữ nhất Phi châu. Song hắn chỉ đánh rất nhẹ, cốt cho đường roi trệch ra ngoài. Theo ước tính, nạn nhân chỉ bất tỉnh trong vài ba phút rồi tỉnh dậy.

Tuy nhiên, Văn Bình không bất tỉnh như Trần Chương dự liệu. Chàng chỉ hơi choáng váng vì miếng đòn đột ngột, và chỉ cần nửa phút đồng hồ để phục hồi sinh lực. Chơi trò ú tim với Trần Chương, chàng nắm thắng đờ, không động dấy.

Trần Chương giật tóc mai gọi :

— Hoàng Lương, anh Hoàng Lương...

Đợi Trần Chương gọi đến lần thứ mười, chàng nói từ từ hé mắt. Trần Chương đỡ chàng ngồi dậy. Chàng rờ gáy, giọng mỗi mết :

— Anh là ai ?

Trần Chương đáp :

— Người mà anh đợi.

— À, Hoài Thanh. Phải, chúng mình có hẹn ới nhau. Tại sao anh lại đánh lên tôi ?

— Xin anh tha lỗi. Tôi cần kiểm điểm xem anh có thật là Hoàng Lương không.

— Hừ, giá anh mạnh tay chút nữa thì hết cả ềm diêm. Có lẽ tôi cũng phải hạ anh do vấn đề ềm diêm căn cước của anh.

Trần Chương móc túi lấy giấy tờ rút xuống, giọng bực bội:

— Đây, chứng minh thư của tôi, anh tha hồ iền cứu. Nếu tôi không lầm, anh đã biết rõ diện mạo của tôi, khỏi cần phải coi giấy tờ.

Đến lượt Văn Bình dẫu dụi:

— Tôi nói đùa đấy, anh đừng để bụng. Chẳng a vì anh đón tiếp tôi một cách hơi bất thường n tôi bất bình, thế thôi. Tính tôi hay cần nhân

với bạn thân, tôi bất bình vì coi anh là bạn thân. Vì-dầu sao anh và tôi cùng chung lập trường.

Trần Chương lắc đầu :

— Anh lầm rồi. Lập trường của anh và tôi hoàn toàn khác nhau. Sở dĩ tôi gặp anh là để thương lượng. Thương lượng về việc gì, anh đã biết rõ.

— Vâng, tôi xin nói ngắn lại để tiết kiệm thời giờ. Vì, theo chỗ tôi hiểu, thời giờ của chúng ta rất eo hẹp. Người ta phăng ra thì nguy. Bề ngoài tôi là Hoàng Lương, thông tin viên báo Buổi trưa xuất bản tại Saigon, nhưng thật ra tôi là đặc phái viên của ông Hoàng... Tôi đích thân từ Vọng các sang đây theo lời yêu cầu của Sulô. Sulô cho biết anh đang bị đại sứ Lê Văn Hiến làm khó dễ. Nhân danh chính quyền Nam Việt, tôi sẵn sàng...

— Trong trường hợp tôi nhận lời, tôi sẽ phải làm gì ?

— Nếu anh đã biết, trong thời gian đầu tiên, tạm định là sáu tháng, anh sẽ cung cấp cho chúng tôi một số tin tức tình báo. Sau đó, anh sẽ lưu lại hợp tác với chúng tôi ở cơ sở Trung ương, hoặc chúng tôi cấp thông hành giả cho anh ra nước ngoài sống kín đáo, dĩ nhiên là với sự trợ cấp của chúng tôi.

— Vâng, tôi xin đồng ý. Tuy nhiên, đang còn một vấn đề nữa, có lẽ không quan trọng lắm đối với sở Mật vụ Sài gòn, song lại rất quan trọng đối với một cá nhân nhỏ bé, thiếu phương tiện như tôi.

— Vấn đề tài chính ?

— Vâng, Sulô nói rằng ông Hoàng hứa thưởng một số tiền lớn vào khoảng nửa triệu đô la.

— Thường tiền là chuyện dĩ nhiên. Song có lẽ anh nghe lầm. Ông Hoàng chưa bao giờ nửa nửa triệu đó la.

—Ồ, nếu vậy thì..

— Anh muốn rút lui ư? Việc này hoàn toàn do anh quyết định, nếu anh từ chối, tôi sẽ để anh ra về tự do và lòng trọng cam kết không tiết lộ cho thượng cấp của anh biết. Nhưng theo thiên ý, anh không nên từ chối thì hơn. Anh đang bị đại sứ Lê Văn Hiến và đại tá Trần Chương trừ ếm, mai kia về Hà nội anh sẽ nguy hại đến tính mạng. Hợp tác với chúng tôi giá không được đồng nào cũng đã lợi cho anh rồi, phương chi còn có tiền thưởng. Anh nghĩ lại đi..

— Ông Hoàng định cho tôi bao nhiêu?

— Hai triệu bạc Việt nam là tối đa. Tính ra đó la ngót nghét hai chục ngàn rồi.

— Trời ơi, ít quá.

— Tùy anh...

— Tôi như kẻ sắp chết đuối, không thể nào từ chối, xin anh thông cảm. Giá anh đề nghị lại với ông Hoàng.

— Đó là việc sau. Bây giờ chỉ có thể đưa anh hai triệu. Anh lên đường ngay được không?

— Không được. Vì còn Thiên Hồng, vợ chưa cưới của tôi.

— Tại sao họ cho phép anh rời sứ quán?

— Lê Văn Hiến và Trần Chương đi dự tiếp tân vắng tại tòa đại sứ Trung quốc. Thiên Hồng nhờ tôi ra phố mua sắm một vài món đồ vật vĩnh, tôi

kiếm cơ lên đến đây. Và lại, họ đang đối xử với tôi một cách hậu hĩ vì tin tưởng là Thiên Hồng thay thế được tôi.

— Họ không sợ anh trốn ư?

— Không. Thiên Hồng được giữ lại làm con tin. Hơn nữa, họ thừa biết tôi là người không thể nào đầu hàng đối phương. Đề nghị với anh, đêm nay, tôi sẽ tìm cách gây hỏa hoạn trong sứ quán rồi vượt tường trốn ra bằng lối sau. Yêu cầu anh mang xe đợi tôi. Tôi sẽ dùng đèn bấm làm hiệu. Hy vọng chúng tôi được thoát nạn, nếu không..

— Yên tâm. Tôi cố gắng bảo vệ cho anh và Thiên Hồng, miễn hồ ở bên ngoài tòa nhà sứ quán. Khi cần, tôi cũng không ngần ngại đột nhập. Thôi chào anh. Anh có tin là nhân viên của Trần Chương đang theo dõi anh không?

— Có thể có, cũng có thể họ thả lỏng cho tôi để tìm đầu mối. Nếu nhân viên của họ phăng ra anh và báo cáo về thì cũng đến mai họ mới đọc tôi, khi ấy tôi đã biệt tích. Hân hạnh được cộng tác với anh.. Hẹn anh lát nữa...

— Chào anh Hoài Thanh..

Văn Bình lặng lẽ nhìn người đàn ông lạ đi khuất sau hành lang. Margot Lan lững thững bước vào. Thấy chàng, nàng ôm ghi lấy, hôn vào môi, dáng điệu say đắm như là người yêu thật thụ và từ lâu chưa được gặp..

Chàng kéo nàng ngồi xuống giường, giọng tha thiết.

— Em đã đánh lừa anh.

Margot Lan bịt miệng chàng:

— Vì vậy em phải đến với anh để tạ tội. Em chỉ có thể ở lại nửa giờ là lâu nhất. Anh ơi, lát nữa chúng mình xa nhau, em không biết anh là ai, và anh cũng không biết em là ai

— Anh biết em là Margot Lan,

— Trên cõi đời này có hàng ngàn Margot và hàng ngàn Lan. Đàn bà đều giống nhau như giọt nước, tuy nhiên, em hy vọng là anh sẽ tìm thấy nơi em một sự khác biệt. Em không dám cầu mong viên vọng chỉ hy vọng là anh mang mãi kỷ niệm đêm nay vào lòng.

Văn Bình liếc nhìn đồng hồ tay.

Còn sớm chán. Chàng còn đủ thời giờ hò hẹn với người đẹp.

Xa xa, vắng lại tiếng thềm thì ân ái của xóm thanh lâu quốc tế bị mặt Đồng Pha lan.

Đêm đã khuya lắm.

Đúng theo lời hẹn, Văn Bình lái xe đến gần phi trường Wattay thì quẹo vào một con đường ngoằn ngoèo tối om. 3 phút sau, chàng rẽ sang tay phải.

Trước mặt chàng, tòa biệt thự đồ sộ và kin đáo của đại sứ Lê văn Hiến đứng sừng sững trong bóng tối. Tuy không ánh đèn nào lọt ra ngoài, Văn Bình biết là nhân viên sử quán Bắc Việt đang thức. Đêm nào, họ cũng thức đến sáng. Để tránh những cặp mắt tò mò của dân chúng, và nhân viên điệp báo Tây phương, cửa sổ đều được che rèm kín mít, đèn điện được lồng trong những cái chao bằng cát-tông đen dày cộm, và dài lông thong.

Trong căn phòng quen thuộc dây hoa hồng và thược dược, đại tá Trần Chương đang hoàn tất những chi tiết, hành trình cuối cùng với đại sứ Lê văn Hiến.

Về mặt của Trần Chương trở nên nghiêm trọng lạ lùng. Hắn nắm tay Lê văn Hiến :

— Đồng chí đã lo liệu xong vụ phòng thủ trên mái nhà chưa ?

Lê văn Hiến đáp

— Xong rồi. Hồi tối, tôi đã đích thân thay các băng đạn trung liên bằng đạn mã tử. Hai nhân viên xạ thủ được tôi mời uống cà phê pha thuốc loạn hồn. Giờ này, chân tay chúng đã rã rời, mắt chúng toe đầy đom đóm vàng đỏ, chúng chẳng còn nghe, còn thấy gì hết nữa. Dầu chúng có sức khỏe như voi nan, cưỡng lại được công dụng của thuốc và bắn trúng mục tiêu, thì băng đạn mã tử kia cũng không giết nổi đàn ruồi. Tôi đã bố trí hết sức chu đáo để nếu địch có tai mắt gần đây cũng không thể ngờ vực được là chúng ta đàn cảnh.

Đại tá Trần Chương mỉm cười sung sướng.

Khi ấy là 12g 15 p.

Ngoài xe, trên con đường vắng vẻ, tối om, bị che khuất bởi nhiều bụi gai dây và thân cây cỏ thu rườm rà, Văn Bình vừa hút xong điếu Salem thân tiên. Đó là điếu thuốc bạc hà đầu tiên từ lúc chàng từ già Đồng Pha lan tới sử quán Bắc Việt.

Ngần ngừ mãi chàng mới rút gói thuốc ra, lấy bàn tay khum lại như ống loa để che lửa, rồi ngả đầu vào ghế, say sưa rít từng hơi khói dài khoan khoái. Vì gió ngược, chàng không sợ người lạ người

được hơi khói thơm tho. Và lại, Vạn tượng là thiên đường của đệ tử Phù dung, ngày cũng như đêm, nhất là đêm, bầu không khí thành phố sục nức mùi thơm của á phiện nướng lèo sèo trên đèn dầu phụng.

Tòa nhà đối diện vẫn chìm ngập dưới bóng đêm dày đặc. Văn Bình lim dim cặp mắt, nhớ tới những người đẹp đang trần trọc giờ này trên giường, tâm trí hướng về chàng. Có người cảm thấy lạnh lùng kinh khủng, như trời trở lạnh đột ngột, mặc dầu thời tiết Sài Gòn nóng như trong lò nướng bánh, và hốt hoảng ôm cái gối vào lòng, toàn thân run lẩy bẩy. Có người vùng vằng quay mặt vào tường, không thèm để ý đến lời nhin nọt, đồ dánh, van vãi. Có người tung mền ngồi dậy, uống thêm một viên thuốc ngủ cực mạnh để chấm dứt cơn thức cô đơn. Và có người cũng tung mền ngồi dậy nhưng lại pha vội ly cà phê đặc dày ấp, và đen kịt để uống cho khỏi ngủ, để được thức đến rạng đông, dành những ý nghĩ đẹp nhất trong lòng cho chàng ... cho Văn Bình yêu quý.

Văn Bình lắc đầu nhiều lần như muốn gạt bỏ tư tưởng xốn xang trong óc. Chàng vừa nghĩ đến Simon. Giờ này, nàng đang lang thang trong khu Đồng Pha lan, đồ mắt tìm chàng.

Chàng lại nghĩ đến ông Hoàng. Chàng buột miệng :

— Hừ, ông già vợ vằn này khệnh khạng lên Vạn tượng làm gì ?

Bỗng nhiên, màn đêm u uất bị xé toang. Trước mắt, lửa nổi lên rần rần.

★

Giờ ấy, ngoài Văn Bình ra, còn có nhiều người thấy ngọn lửa đỏ ối trong tòa đại sứ Bắc Việt.

Một trong những người này là ông Hoàng, tổng giám đốc Mật vụ, mà Văn Bình vừa mệnh danh là «ông già vợ vằn». Trái với sự nhận định vụng trộm của Văn Bình, ông tổng giám đốc không hề vợ vằn chút nào. Trái lại, ông vẫn sáng suốt.

Và có lẽ còn sáng suốt hơn trai tơ cường tráng.

Có lẽ còn sáng suốt hơn điệp viên Văn Bình, Z. 28 nữa là khác.

Giờ ấy, ông Hoàng đang ở trên lầu ba của một tòa biệt thự xây cất chưa xong, cách sứ quán Bắc Việt hai trăm thước, trên đường từ trung tâm thành phố đi phi trường Wattay.

Dưới vườn, ngoài hành lang, trong phòng, không một ánh đèn. Ông tổng giám đốc Mật vụ là người cần ánh đèn hơn ai hết, vì từ nhiều năm nay, ngày cũng như đêm, ông đều trầm mình trong ánh đèn để nghiên cứu hồ sơ, chuẩn bị kế hoạch, ấn định chiến thuật hoạt động cho hàng trăm điệp viên dưới quyền đồn trú trên khắp thế giới.

Đêm nay, ông phải tắt đèn để bảo vệ bí mật. Qua cửa sổ mở hé, ông nhìn về hướng đông, nơi tọa lạc tòa đại sứ Bắc Việt.

Ông viễn kính hồng ngoại tuyến tối tân của hãng Zeiss đeo trên cặp mắt cận thị nặng đã giúp ông nhìn rõ như ban ngày. Ông thấy rõ lá cờ vàng sao đỏ năm cánh, rộng bằng cái chiếu Phát diệm, bay phơ phất dưới cơn gió mạnh từ rừng bèn thồi tới.

Tuy ở xa, ông có cảm tưởng là nghe rõ tiếng vãi kêu sột soạt; thậm chí ông còn nghe cả tiếng chân người dẫm nhè nhẹ trên thảm cỏ và tiếng thì thầm.

Vì thật ra, ông đã có một vành tai bén nhảy, cực kỳ bén nhảy, trong pháo đài khét tiếng bất khả xâm phạm của Lê Văn Hiến. Vành tai này là một dụng cụ điện tử tinh vi do công ty Continental ở Hoa Kỳ chế tạo riêng cho sở Mật vụ Việt Nam.

Đặt ống nhòm xuống thành cửa sổ, ông Hoàng mỉm cười. Một tia lửa đỏ ối vừa bay vút khỏi nóc nhà đối diện. Ông xoa tay, trịnh trọng cất điệu xi-gà Ha-van. Ông hút xi-gà như một số người Mỹ nhai kẹo cao su, nghĩa là hút luôn miệng. Từ chập tối đến giờ, công việc quá bận rộn, và quá hệ trọng không cho ông có đủ thời giờ chăm thuốc nữa.

60 phút trước, một chiếc Opel đen sì như củ súng đưa ông vào tòa nhà cô đơn. Xe không mở đèn mặc dầu trời tối không thua đêm củ mật. Máy xe nổ êm ru, nhờ được gắn hai ống sấp-măng đặc biệt Loại «bỏ» hãm thanh này của hãng Abarth, nổi danh ở Ý đại lợi, có thể biến tiếng máy rú dữ dằn của một trăm mã lực thành tiếng thì thầm nhỏ nhỏ.

Tài xế lượn qua những đồng gạch gỗ lộn xộn, dáng điệu quen thuộc như chủ nhân, rồi chui vào ga-ra. Nửa phút sau, cửa ga-ra xập xuống, ông Hoàng từ tốn bước ra khỏi xe, mở cửa hông, lên nhà trên.

Biệt thự không có thang máy nên ông phải nghỉ n iều lần trên cầu thang bê-tông, thở phì phò, trước khi lên tới lầu ba. Năm ngoái, nhân một cuộc khám sức khỏe, y sĩ riêng đã cảnh cáo rằng ông mắc bệnh đau tim, không nên trèo thang lầu, và ông nên dưỡng sức một thời gian nếu không sẽ nguy hại đến tính mạng. Ông âm ỉ nhưng không nghe

lời. Ông tự nghĩ chẳng còn sống thêm bao lâu nữa.

Giả hoàn thành được công tác Vạn tượng rồi nhắm mắt ông cũng bằng lòng... Vì đây là công tác mà ông lấy làm thích thú nhất. Thích thú nhất vì đối phương đã bị ông cho vào xiếc dễ dàng như trở bàn tay. Thích thú nhất vì Văn Bình, điệp viên số một của ông, cũng bị ông cho vào xiếc...

Cùng đi với ông là một thanh niên cao lêu nghêu, vẻ mặt lì lợm, và một thiếu nữ đẹp lạ lùng. Chàng sếu vườn này là Lê Diệp. Còn cô gái không phải là Nguyễn Hương, nữ bí thư có nhan sắc nghiêng nước, nghiêng thành, vị hôn thê không bao giờ cưới của Văn Bình, luôn luôn ở bên ông như bóng với hình.

Lê Diệp đứng lại, hỏi nhỏ :

— Ông mệt rồi, Ông để tôi công ông lên lầu tiện hơn.

Ông Hoàng gạt phắt :

— Không sao. Để tôi vận động một chút cho mạch máu lưu thông. Lâu ngày ở trong văn phòng, gân cốt của tôi đã rỉ sét hết.

Thiếu nữ phá lên cười. Lê Diệp suyt :

— Đừng cười cớ. Họ nghe được thì hỏng bét.

Ông Hoàng nói :

—Ồ, mình ở xa họ gần nửa cây số. Trừ phi họ đặt máy ghi âm trong nhà này mới nghe được...

Ba người đã lên tới hành lang lầu ba. Lê Diệp mở cửa vào phòng, kéo ghế cho ông Hoàng ngồi. Ông Hoàng hỏi cô gái :